

Pamětnice Ludmila Hájková

Scénář audioreportáže

Povíme vám příběh paní Hájkové, která zažila jednu z nejhorších hrůz 20. století, druhou světovou válku.

Když válka zasáhla její rodinu, bylo Ludmile dvanáct. Její otec Vilém Mráček byl členem odboje. Jako železničář měl přístup k informacím o pohybu vlaků a mohl informovat o nepřátelských pozicích. Vysílal zprávy Čechům v zahraničí.

V roce 1940 došlo k hromadnému zatýkání stovek železničářů, kteří byli v odboji. Jedno odpoledne nesla Ludmila jako jindy tatínkovi na nádraží v kastrůlku jídlo, ale čekal ji jeden z nejhorších okamžiků v životě.

„Jeho kolegové mně říkali: děvenko, tatínek tu není, pro tatínka si v poledne přišlo Gestapo.“

Po této události paní Hájkovou vyhodili nacisti z gymnázia a totálně nasadili do ČKD, kde musela pracovat u stroje.

Mezitím tatínka věznili a mučili na Pankráci. Snažili se z něho dostat cenné informace. Ludmila Hájková vzpomíná, jak s maminkou šly tátu navštívit. Celou dobu byli pod kontrolou, nesměli mluvit o ničem důležitém. Přesto se tátovi podařilo sdělit jim cennou informaci.

„Já jsem zrovna líčila nějaký svůj úspěch ve škole a povstala jsem a něco jsem mu tam vykládala, a jakmile měl prostě zakrytá ta ústa, tak řek, jo, nemohli ho prostě zkontrolovat, jak jsem se tam prostě vytahovala, mávala jsem rukama, tak řekl nehlasně ,nic jsem jim neřekl a nic neřeknu‘.“

Tím že nic neřekl, zachránil otec 41 lidí. On sám byl ale popraven.

Za války vstoupila paní Hájková do Skauta. Získala zdravotnickou odborku a při pražském povstání pomáhala léčit raněné v polním lazaretu. Obíhala okolí a sháněla léky.

Když začalo povstání a blížilo se osvobození, bylo v Praze velmi nebezpečno. Při svých cestách po městě se raději plížila, aby ji nezasáhla nějaká kulka. Měla radost, když jí jednou jakýsi tankista podal ruku. Věděla, že jsou osvobození. Do života jim konečně vstoupilo štěstí.

„Letěla jsem zpátky, zastavila jsem se ale u maminky, musela jsem, a říkala jsem: mami, už jsou tady! A maminka se po těch třech letech poprvé usmála.“

Tatínek je pro Ludmilu Hájkovou celoživotním velkým vzorem statečnosti. Za to, že pomohl zachránit životy jiných, byl po válce vyznamenán Československým válečným křížem. Něco důležitého se mu proto rozhodla slíbit.

„...že udělám všechno, aby už děti nemusely plakat pro svoje tatínky, a aby prostě ta naše země byla zase svobodná.“

